STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11001

MIR ZINGEN

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מיר זינגען

ארויסגעגעבן דורך דער געזעלשאפט „קינדער-פריינט"
45, רי ווילען — פאריז-20.

מיר זינגען

זאַמלונג פון אַרבעטער- און פאָלקס-לידער
פאַר קינדער, יוגנט און דערוואַקסענע

פּאַריז 1948

פאָרוואָרט

די זאַמלונג לידער איז דורכגעפירט געוואָרן דורך די העלפער (דערציער) פון סקיפ צום 15-יאָריקן יובילײ פון סאָציאַליסטישן קינדער-פאַרבאַנד סקיפ אין פראַנקרייך.

מיר ווילן אַווי אַרום פאַראייביקן בלויז די פאָפולערסטע און אָמ-מערסטן באַקאַנטע לידער, וועלכע עס האָבן מיט ליבשאַפט און ענטוזיאַזם געזונגען און זינגען ווייטער די סקיפיסטן אין פאַרלויף פון די אַלע יאָרן.

גרויס איז לײדער די צאָל אומגעקומענע קינדער פון אונזערע רייען אין די יאָרן פון לעצטן טראַגישן וועלט-געראַנגל.

מיר ווילן דורך אונזער זאַמלונג פאַראייביקן די פרייד און לעבנסלוסט, די זאָרגן און האָפנונגען פון אַלע קינדער-העלדן, קינדער-מאַרטירער.

טייער איז אונז זייער אָנדענק. מיר געדענקען זיי און זענען שטאָלץ מיט זיי.

זינט 1945, האָבן מיר צוריק פאַרפולט אונזערע רייען מיט קינ-דער, וועלכע זענען אַל פי נעס לעבן געבליבן. די שווערע איבער-לעבונגען האָבן אָבער געלאָזט אַ שטעמפּל אויף די צאַרטע קינדער-נעשאָמעס. דאָס זיין אויסבאַהאַלטן ווי „ריינע אַריער” האָט מיט-געווירקט צו זייער אַסימילאַציע, פאַרפרעמדקייט.

זיי האָבן געזען פיל שלעכטס, אוממענטשלעכקייט, אַכזאָריעס און זעען טראָץ זייער יונגן עלטער געוואָרן סקעפּטיש, ציניש. זיי האָבן אָנגעוואָרן דעם גלויבן אין גוטסקייט פון מענטש.

מיר, וועלכע האָבן דאָס אַלץ מיטגעמאַכט, האָבן פאַרשטאַנען די סיבעס פון אָט די שטריכן ביים יידישן קינד. מיר האָבן אָנגע-הויבן פונדאָסניי, מיט פיל אויפמערקזאַמקייט און געדולד — שטופנווייז קעגנצווירקן דאָס שלעכטס. מיר האָבן געטאָן אַלץ, קעדיי צוריק צוצובינדן דאָס יידישע קינד צו זיין שטאַם, צו דעם אַזוי שווער געפּרוווטן יידישן פאָלק.

דערנענטערן זיי צוריק צו אונזער מאַמע-לאָשן, צו דער שפּראַך, אין וועלכער מיליאָנען אונזערע טאַטעס, שוועסטער און ברידער האָבן די וועלט געזעגנט בעאייס זייער אומשולדיקן אומקום.

מיר האָבן זיי דערציילט וועגן די העראָישע געטאָ-קעמפער, וועגן די קאַמפן פון דער אַרבעטער-באַוועגונג פאַר אַן אַנדערער, בעסערער וועלט-אָרדנונג, זיי באַקענט מיט דער געשיכטע פון אונזער פאָלק.

מיר האָבן זיי פאַרבונדן מיט די אַרבעטער-קינדער פון אַלע לענדער, זיי צוריק אָנגעשלאָסן אין דער אינטערנאַציאָנאַלער רויט-פאַלקן-באַוועגונג.

זיי האָבן אין די אינטערנאַציאָנאַלע צוזאַמענקונפטן דערפילט זיך איבעראַנייס ווי גלייכע בירגער פון אַן אינטערנאַציאָנאַלער קינדער-מאַכנע, וועלכע טיילן די זעלבע האָפנונגען, דעם זעלבן גלויבן אין אַ צוקונפטיקער, יאָשערדיקער וועלט.

סאָלידאַריטעט, פאַרברידערונג פון קינד צו קינד, פון מענטש צו מענטש אָן אונטערשייד פון ראַסן-אָפּשטאַמונג און לאַנד — האָט באַקומען פאַר זיי אַ בוילעטן אינהאַלט.

מיר האָבן זיי אַרויסגעפירט זינגענדיק איבער וואַלד און פעלד, דורך אונזערע וואַנדערונגען, שפּילערייען און געזאַנג האָבן מיר אין זיי דערוועקט איבעראַנייס קינדערישע פרייד. ווידער האָט זיך באַוויזן אַ שמייכל אויף די פאַריאָסעמטע, פאַרזאָרגטע פּנימלעך.

אַ גאָר וויכטיקע ראָל אין דער דערציאונג שפּילט דאָס ליד, רעציטאַציע, אינסצעניזאַציע. דאָס נוצן מיר אויס ווי איינעם פון די מיטלען קעגנצווירקן דער אַסימילאַציע. דורך דעם באַקענען מיר נענטער דאָס יידישע קינד מיט די שאַפונגען פון אונזערע יידישע פּאָעטן און יידישע קאָמפּאָזיטאָרן.

ווי גוט מען לערנט זיך אַ יידישן טעקסט, וועלכער דערציילט וועגן העלדישע אויפשטענדלער אין די געטאָס, וועגן מוטיקע קעמפער פאַר פרייהייט און גלייכהייט, וועגן פאַרברידערונג פון פעלקער, וועגן פריינטשאַפט, ליבע צו אַרבעט. ווי גוט עס זינגט זיך, מאַרשירנדיק אויף זוניקע וועגן, אין פרייען פעלד, אויפן שויס פון דער נאַטור.

ווי זינגט זיך גערן וועגן פרילינג, וועגן מאַי, וועגן דערוואַכונג, וועגן שיינע פויגל, וועגן בלומען, וואָס בליען, וואַסערן, וואָס פליסן און בערג, אויף וועלכע מיט גלוסט זיך דערגרייכן די מאַיעסטעטישע הויכן.

ווי שטימונגספול זינגט זיך עס אין אָוונט ביי אַ פייער, ווען אַלץ אַרום איז שטיל, שטיל...

ווי האַרציק קלינגט אַ שיינע, יידישע מעלאָדיע, אַ וויג-ליד פון אונזער מאַמען. אַלע טרוימען און פאַרלאַנגען ווערן אַזוי לירישׂ אויסגעדריקט דורך אונזער ליד.

לידער פון אַמאָל, פאָלקס-לידער שטענדיק אַקטועלע, לידער פון נעכטיקן צאַר און פיין און פון היינטיקן באַנייטן מוט.

אין אָט דער זאַמלונג וועט איר געפינען אַ געקליבענעם מאַטע-ריאַל, וועלכער איז צוגעפאַסט צום אינהאַלט און גייסט פון אונזער דערציאונגס-אַרבעט.

ווידעראַמאָל האָבן מיר אַ זינגענדיקע, פריידיקע, שטאָלצע קינ-דער-מאַכנע, וואָס פילט אויס אונזערע רייען.

„זינגענדיק שאַפן מיר — שאַפנדיק זינגען מיר".

טאָ זינגט מיט אונז איניינעם אָט די האַרציקע, יידישע לידער, וואָס רעדן מיט זייער פילבאַרער מעלאָדיע און קלינגענדיקן וואָרט צו די טיפענישן פון אונזער האַרץ און נעשאָמע.

העלפער-קרייז ביים סקיפ

אין פראַנקרייך.

אין געשלאָסענע רייען...

אינטערנאַציאָנאַל

שטייט אויף, איר אַלע, ווער, ווי שקלאַפן
אין הונגער לעבט איר און אין נויט!
דער גייסט, ער קאָכט, ער רופט צו וואַפן,
אין שלאַכט אונז פירן איז ער גרייט

די וועלט פון גוואַלד־טאַטן און ליידן
צעשטערן וועלן מיר, און דאַן
פון פרייהייט, גלייכהייט אַ גאַניידן
באַשאַפן וועט דער אַרבעטסמאַן.

רעפריין:

דאָס וועט זיין שוין דער לעצטער
און אַנטשיידענער שטרייט.
מיט דעם אינטערנאַציאָנאַל
שטייט אויף איר אַרבעטסלייט!

ניין, קיינער וועט אונז נישט באַפרייען
נישט גאָט אַליין און נישט קיין העלד,
מיט אונזער אייגענעם קליי - זייען
אַ רעטונג ברענגען מיר דער וועלט.

אראָפּ דעם יאָך! גענוג שוין געליטן!
גענוג פאַרגאָסן בלוט און שווייס!
צעבלאָזט דאָס פייער, לאָמיר שמידן,
קאָל־זמאַן דאָס אייזן איז נאָך הייס!

רעפריין: . . . .

דער אַרבעטסמאַן וועט זיין מאַמשאָלע
פאַרשפּרייטן אויף דער גאַנצער ערד
און פאַראַזיטן די מאַפּאָלע
באַקומען וועלן פון זיין שווערד.

די גרויסע שטורעם־טעג, זיי וועלן
נאָר פאַר טיראַנען שרעקלעך זיין
זיי קענען אָבער נישט פאַרשטעלן
פאַר אונז די העלע זונען־שיין.

רעפריין: . . . .

ש. אַנ-סקי

די שוווע

ברידער און שוועסטער פֿון אַרבעט און נויט,
אַלע, וואָס זײַנען צעזייט און צעשפּרייט,
צוזאַמען, צוזאַמען די פֿאָן איז גרייט
זי פֿלאַטערט פֿון צאָרן, פֿון בלוט איז זי רויט.
אַ שוווע, אַ שוווע אויף לעבן און טויט!

רעפֿריין:

הימל און ערד וועלן אונז הערן,
אײדעס וועלן זײַן די ליכטיקע שטערן.
אַ שוווע פֿון בלוט,
אַ שוווע פֿון טרערן,
מיר שווערן, מיר שווערן, מיר שווערן!

מיר שווערן צו קעמפֿן פֿאַר פֿרײַהייט און רעכט
מיט אַלע טיראַנען און זייערע קנעכט.
מיר שווערן באַזיגן די פֿינסטערע מאַכט,
אָדער מיט העלדנמוט צו פֿאַלן אין שלאַכט,
אַ שוווע, אַ שוווע אויף לעבן און טויט!

רעפֿריין:...

מיר שווערן אַ טרייהייט אָן גרענעצן צום „בונד"
נאָר ער קען די שקלאַפן באַפרייען אַצינד;
זיין פאָן, די רויטע איז הויך און ברייט
מיר שווערן אַ טרייהייט אויף לעבן און טויט!
צו שווע, צו שווע אויף לעבן און טויט!
רעפריין:...

די יונגע גוואַרדיע

דעם מאָרגנרויט אַנטקעגן
ווען קוים די זון דערשיינט;
פאַרנעמען מיר די וועגן
זאָל ציטערן דער פיינט!
פאָרויס, פאָרויס מיט פעסטע טריט !
מיר וואַרטן נישט, מיר צווייפלען נישט,
ווייל מיר — די יונגע גוואַרדיע } ביס
פון פראָלעטאַריאַט!

פון קינדווייז אָן מיר פילן
דעם יאָך פון שווערער נויט;
ווען קינדער דאַרפן שפילן =
מיר אַרבעטן אויף ברויט.

אין קייטן שווער די פיס געשמידט;
דאָך שטאַרק און שטאַרקער אונזער טריט,
ווייל מיר — די יונגע גוואַרדיע } ביס
פון פראָלעטאַריאַט!

די נויט האָט אונז געצוווּנגען
דערקענען וואָס נישט גלייך;
מיר אַרבעטן אין הונגער
צו מאַכן ווער ן רייך.

דערפאַר דיקטירט אונז דער פאַרשטאַנד:
דאָס רייכטום ליגט אין אונזער האַנט!
ווייל מיר — די יונגע גוואַרדיע } ביס
פון פראָלעטאַריאַט!

מיר שליסן אַלע אָרעמע
און פעסט איז אונזער בונד;
זאָל זיין דער, וואָס אָרעם
און רייך זאָל גיין צום גרונט!

דער אַרבעטסמאַן דערהייבט זיין שווערד
און ביז דער פיינט פאַרניכטעט ווערט —
פאַרויס, די יונגע גוואַרדיע } ביס
פון פראָלעטאַריאַט!

סקיפ - הימן

מיר זענען קינדער אַלע גלייכע,
מיר שאַפן אַלע איין פאַריין,
נישטאָ קיין אָרעמע, קיין רייכע,
מיר בויען אונזער וועלט אַליין.

רעפריין : זאָלן לעבן די קינדער,
זאָלן וואַקסן ביז גרויס,
צו אַרבעט, צו בויען,
מיט לידער שפּאַנט פאָרויס!

דער טאַטע אַרבעט אין וואַרשטאַטן
די מאַמע אַרבעט אין פאַבריק
און מיר — צוזאַמען מיטן טאַטן
פאָרויס, קיין איינציק טריט צוריק !

רעפריין : . . .

נעמט אַרבעטס־קינדער זיך צוזאַמען
מאַרשירט געשלאָסן האַנט אין האַנט
זייט שטאַרק, ווי פעלזן און ווי שטאַמען
זייט שטאַרק און טריי דעם סקיפ־פאַרבאַנד
שפּאַנט פאָרויס, ליבע קינדער
אין דער צוקונפט אַריין,
שטאָלץ, דרייסט, פעסט און מוטיק
פאָרויס לאָמיר גיין !

פריינטשאַפטס - ליד

קומט און גיט די הענט זיך,
שליסט זיך אָן אין אונזער ראָד, —
זאָל קיינמאָל אונזער פריינטשאַפט
נישט זיין מער באַדראָט.
מיר קעמפן פאַר פרידן,
פאַר פרייהייט און פאַר גליק,
דעם שוואַכן און מידן
מיר לאָזן נישט צוריק. } בים
אויס טרויער און זאָרגן,
היינט לאַכן מיר פריי,
פאַר אַ בעסערן מאָרגן —
מיט פרייד אין אונזער ריי!
ווען מיר גייען פאַרברידערט,
ווערן שווערע זאָרגן — לייכט,
עס האָט שוין די פריינטשאפט
אונזער ציל דערגרייכט. } בים
קומט, מאַרשירט צוזאַמען
מיט פעסטע טריט;
מיר טאָרן נישט זאַמען —
עס רופט דאָס פרייהייטס-ליד
פול האָפנונג און גלויבן,
צום אַרבעטער - זיג.
די פענער מיר הויבן —
פאָרויס, קיין טראָט נישט צוריק! } בים

ש. אַנ-סקי

צום „בונד"

אין זאַלציקן יאַם פון די מענטשלעכע טרערן
געפינט זיך אַ שרעקלעכער טהאָם; (בים)
ער קאָן שוין נישט טיפער, נישט פינצטערער ווערן, } בים
אים צייכנט אַ בלוטיקער שטראָם...

דעם טהאָם האָבן טויזנטער יאָרן געגראָבן
עמונע און סינע און פיין (בים)
און טויזנטער יאָרן, אַלץ טראָפן נאָך טראָפן – } בים
עס גיסן זיך טרערן אַריין.

דעם אַרבעטער ווער וועט ענדלעך דערלייזן
פון הונגער און אייביקער לייד? (בים)
און ווער וועט דעם וועג אים צו פרייהייט באַווייזן, } בים
צו ברודערשאַפט, גלייכהייט און פרייד?

דער אַרבעטער וועט די וועלט באַפרייען און היילן,
ווען ס'וועט דערגרייכן דער טהאָם ביז צום גרונט; (בים)
זאָל לעבן פון רוסלאַנד, פון ליטע און פוילן — } בים
דער יידישער אַרבעטער „בונד".

דאָוויד איינהאָרן

מיט דער שוווּע פון „בונד"

אָרעם אין אָרעם, דעם סוינע אַנטקעגן,
פון צאָרן צעגליט און פון גוירל געשמידט,
טרעטן מיר האַרט אויף באַלאַגערטע וועגן,
דורך בלוט און דורך פייער מיט אייזערנע טריט.
די נויט האָט אונז לאַנג אין די קעלערס פאַרבאָרגן,
געלערנט אין צוואַנג פון די זאָרגן דעם גאַנג,
געהאַמערט דעם ווילן צום אויפמאַרש פון מאָרגן.
אין שטיינערנע טפיסעס, אין קייטן־געקלאַנג.
קיין טייוול, קיין גאָט וועלן שטערן אונז גרינדן
די וועלט אויף אַ נייעם, געדעכטן יעסאָד;
ווער עס לעבט פון צווייטן — וועט מוזן פאַרשווינדן,
נאָר דער, וועלכער אַרבעט און שאַפט — יענער האָט.
אַרויס פון פאַבריקן און שאַכטן, מיליאָנען!
פאַראייניקט צוזאַמען מיט ליבע און האַס,
פאַרברידערט די פעלקער, פאַרבינדט די נאַציאָנען!
איצט גייט נאָר איין שלאַכט:
דאָס איז קלאַס קעגן קלאַס!
איין האַרץ, — אַלע הערצער, די ווונדן — איין ווונד;
איין ווילן פון אַלע — די וועלט צו באַפרייען,
צוזאַמען מיט אייך אין געשלאָסענע רייען
מאַרשירן מיר פריי מיט דער שוווּע פון „בונד"!

הימן פון ווינער פּראָלעטאַריאַט

מיר זענען דאָס בוי־ פאָלק פון קומענדער וועלט,
מיר זענען די זייער, די זריע, דאָס פעלד.
מיר זענען די שניטער פון קומענדן שניט,
מיר זענען די צוקונפט — פאָרויס אונזער טריט!

רעפריין:

טאָ פלאַטערט פלאַמענדע, איר רויטע פענער
צו שיינער צוקונפט צייט אַהין,
עס קעמפן יוגנט, פרויען און מענער,
עס קעמפן ארבעטער פון ווין.

אויס שקלאַפן פון מאַשינען, האַרן פון דער וועלט,
טוען מיר היינט בלויז דאָס, וואָס אונז געפעלט.
ביז איצטער האָבן מיר פאַר פרעמדע נאָר געשאַפט,
היינט רייסן מיר די קייטן, וואָס צוימען אונזער קראַפט.

רעפריין:...

אַנטקעגן געפאַרן מאַרשירן מיר דרייסט,
מיר שלאָגן דעם סוינע און שטאַרקן דעם גייסט.
אַלע געפאַרן צעברעכט אונזער פויסט,
ווען ס'שלאָגט אונזער מאַכנע, געשלאָסן, צעברויזט.

רעפריין:...

סאָציאַליסטן - מאַרש

אָ, סאָציאַליסטן, שליסט די רייען,
עס שאַלט דער קאַמפּס - רוף: אייניק זיין!
עס רופט די אַרבעט צו באַפרייען,
עס רופט די פרייהייט: גרייט צו זיין!

דאָס גאַנצע גליק פון זונען - פּראַכט,
דאָס גרויסע גליק פון וויסנס - מאַכט
איז דאָך אונז אַלעמען געגעבן,
דאָס איז דער ציל, צו וואָס מיר שטרעבן,

דאָס איז דער הייליקער אַרבעטער - קריג,
מיט אונז דאָס פאָלק, מיט אונז דער זיג!

איר אומגעציילטע פיל מיליאָנען,
אין שאַכט, אין פעלד, אין שטאָט, אויף לאַנד.
איר ווערט דערדריקט פון הונגער - לוינען
דאָך רייכטום פיל שאַפט אייער האַנט.

טאָ הויבט־זשע הויך די פרייהייט־פאָן
דער הייליקער קריג שוין הויבט זיך אָן...
פון נויט און לייד אייך צו דערהויבן.
דאָס איז דער ציל, צו וואָס מיר שטרעבן.

דאָס איז דער הייליקער אַרבעטער־קריג
מיט אונז דאָס פאָלק, מיט אונז דער זיג !

מיט געבוירענע קעפ . . .

ברידער, מיר האָבן געשלאָסן

אָ, ברידער מיר האָבן געשלאָסן,
אויף לעבן און טויט אַ פאַרבאַנד;
מיר גייען אין קאַמף, ווי גענאָסן,
די פאָן — די רויטע אין האַנט...

און טרעפט דיך אַ קויל, מיין געטרייער,
אַ קויל פון דעם סוינע — דעם הונט.
מיר נעמען דיך אַרויס פון דעם פייער
און היילן מיט קושן דיין וווּנד.

ביסטו געפאַלן אַ טויטער,
די אויגן, די ליפּן פאַרמאַכט.
מיר וויקלען איין דיך אין דער פאָן דער רויטער,
און פאַלן צוזאַמען אין שלאַכט...

ד. עדעלשטאַט

מיין צוואָע

אָ גוטע פריינט, ווען איך וועל שטאַרבן,
טראָגט צו מיין קייווער אונזער פאָן, —
די פרייע פאָן מיט רויטע פאַרבן,
באַשפריצט מיט בלוט פון אַרבעטסמאַן.

און דאָרט אונטער דער פאָן דער רויטער,
זינגט מיר מיין ליד, מיין פרייעס ליד!
מיין ליד „אין קאַמף", וואָס קלינגט ווי קייטן
פון דעם פאַרשקלאַפטן קריסט און ייד.

אויך אין מיין קייווער וועל איך הערן
מיין פריידיק ליד, מיין שטורעם־ליד,
אויך דאָרט וועל איך פאַרגיסן טרערן
פאַר דעם פאַרשקלאַפטן קריסט און ייד.

און ווען איך הער די שווערדן קלינגען
אין לעצטן קאַמף פון בלוט און שמאַרץ —
צום פאָלק וועל איך פון קייווער זינגען
און וועל באַגייסטערן זיין האַרץ.

איז געפֿאַלן אַ דעמב

איז געפֿאַלן אַ דעמב, אַ צעוואָקסענער דעמב,
מיט אַ קאָפּ פֿון אַרומיקע העכער.
ס׳האָט אַ הורזשע געטאָן אויף אַרומעט דער קראַך,
ס׳האָט צעספּאַזמעט דער וואַלד זיך, צעוויינט און צעלאַכט
און אַנטשוויגן געוואָרן אַ בלייכער.

איז געפֿאַלן אַ דעמב, איז געפֿאַלן אַ דעמב,
שטייען יונגע אַרומעט פֿאַרומערט —
ווער וועט וואַכן פֿאַר אונז אין דער פֿינצטערער נאַכט,
ווער וועט וועקן צום קאַמף מיט דער פֿינצטערער מאַכט
אַז די צייט האָט דעם עלטסטן פֿאַרנומען ?

איז געפֿאַלן אַ דעמב, אַ צעוואָקסענער דעמב,
ביז דעם וואָרצל, דעם טיפֿן פֿאַרשניטן.
האָט דער אָפּהילך פֿון קראַך זיך צעטראָגן ווייט, ווייט...
האָט אַליין פֿאַר איר טאַט זיך דערשראָקן די צייט
און פֿאַרשעמט ווי דעם וואַלד אויסגעמיטן...

אויף אַ באַרג

אויף אַ באַרג פול מיט קוואָרים
פלאַטערט שטאָלץ אַ רויטע פאָן
און פון אָפגרונט רופט אַ באַס - קאָל:
יאָרציייט, ברידער, גרייט זיך אָן!... } ביס

און דאָס בלוט, וואָס ווערט פאַרגאָסן
רופט צו ראַכע, רופט צו קריג.
יאָרציייט ברידער גרייט זיך אָן שוין,
אונזער איינהייט איז אַ זיג! } ביס

צו אַ בעסערן מאָרגן...

הערש גליק

זאָג נישט קיינמאָל

זאָג נישט קיינמאָל, אַז דו גייסט דעם לעצטן וועג,
הימלען בלייענע פֿאַרשטעלן בלאָע טעג!
קומען וועט דאָך אונזער אויסגעבענקטע שעה —
ס'וועט אַ פּויק טאָן אונזער טראָט — מיר זענען דאָ!

פֿון גרינעם פּאַלמענלאַנד ביז לאַנד פֿון ווייסן שניי,
מיר קומען אָן מיט אונזער פּיין, מיט אונזער וויי
און ווו געפֿאַלן ס'איז אַ שפּריץ פֿון אונזער בלוט,
שפּראָצן וועט דאָרט אונזער גבֿורה, אונזער מוט.

ס'וועט די מאָרגנזון באַגילדן אונדז דעם היינט
און דער נעכטן וועט פֿאַרשווינדן מיטן פֿיינט,
נאָר אויב פֿאַרזאַמען וועט די זון אין קאַיאָר,
ווי אַ פּאַראָל זאָל גיין דאָס ליד פֿון דאָר צו דאָר!

דאָס ליד געשריבן איז מיט בלוט און נישט מיט בלײַ,
ס'איז נישט קיין לידל פֿון אַ פֿויגל אויף דער פֿרײַ,
דאָס האָט אַ פֿאָלק צווישן פֿאַלנדיקע ווענט
דאָס ליד געזונגען מיט נאַגאַנעס אין די הענט.

טאָ זאָג נישט קיינמאָל, אַז דו גייסט דעם לעצטן וועג,
ווען הימלען בלײַענע פֿאַרשטעלן בלאָע טעג.
קומען וועט דאָך אונזער אויסגעבענקטע שעה, —
ס'וועט אַ פּויק טאָן אונזער טראָט — מיר זענען דאָ!

ש. קאַטשערגינסקי

יוגנט־הימן

אונזער ליד איז פול מיט טרויער —
דרייסט איז אונזער מונטער־גאַנג!
כאָטש דער סוינע וואַכט ביים טויער
שטורעמט יוגנט מיט געזאַנג:

רעפריין: יונג איז יעדער, יעדער, יעדער ווער עס וויל נאָר,
יאָרן האָבן קיין באַדייט,
אַלטע קענעז, קענען קענען אויך זיין קינדער
פון אַ נייער, פרייער צייט.

ווער עס וואָגלט אום אויף וועגן,
ווער מיט דרייסטקייט ס'שטעלט זיין פוס, —
ברענגט די יוגנט זיי אַנטקעגן
פון דעם געטאָ אַ גרוס. רעפריין...

מיר געדענקען אַלע סאָנים,
מיר געדענקען אַלע פריינט;
אייביק וועלן מיר דערמאָנען,
אונזער נעכטן מיטן היינט. רעפריין:...

קלייבן מיר צונויף די גלידער,
ווידער שטעלן מיר די רייי.
גייט אַ בויער, גייט אַ שמידער, —
לאָמיר אַלע גיין מיט זיי! רעפריין:...

יעדן פֿרי (טעבלינקע־מאַרש)

יעדן פֿרי, יעדן פֿרי
קלאַפּט דיין פֿוס יעדן טאָג אויפֿן האַרטן ברוק.
און די שיך, דיינע פֿיס,
איז אין גאַנג אויף דעם ברוק שוין געוואָרן מיד.
ווו דו גייסט זיך נאָר אַ קער, ווו דו גייסט זיך נאָר אַ דריי,
האָט די וועלט אַלע טויערן געשלאָסן נאָר פֿאַר זיי.
שוין גענוג, שוין גענוג
קלאַפּט דיין פֿוס יעדן טאָג אויפֿן האַרטן ברוק.

און די שיך, דיינע פֿיס.
קלאַפּן אויס יעדן מאָרגן דעם אַרבעטס־טאָג פֿאַר זיך,
און די שיך, דיינע פֿיס
איז אין גאַנג אויף דעם ברוק שוין געוואָרן מיד.
אָ, איר פֿיס, איר מוזט אַלע דערפֿילן דעם באַפֿעל,
ווען די צייט וועט קומען — דאַן וועט איר לויפֿן שנעל.
שוין גענוג, שוין גענוג, שוין גענוג, שוין גענוג,
קלאַפּט דיין פֿוס יעדן טאָג אויפֿן האַרטן ברוק.

אָ, איר פֿיס! איר מוזט גיין!
כאָטש פֿאַרמאַטערט, פֿאַרבלוטיקט און בלייבן שטיין!
אָ, איר פֿיס, איר מוזט אַלע דערפֿילן דעם באַפֿעל,
ווען די צייט וועט קומען — דאַן וועט איר לויפֿן שנעל
שוין גענוג, שוין גענוג!
קלאַפּט דיין פֿוס יעדן טאָג אויפֿן האַרטן ברוק.

ל. ראָזענטאַל

צו איינס, צוויי דריי...

עס האָט אונז דאָס לעבן גערופן
דאָס לעבן אויף זוניקע טעג,
האָט יעדער אין לאַנד אַזוי מונטער געשפּאַנט,
און באַזונדער געגאַנגען אין וועג.
צו איינס, צוויי דריי —
צו איינס, צוויי דריי —
אויף אַרבעט אין וועג זיך געלאָזט,
יעדער טראָט האָט זיין קלאַנג,
יעדער וועג זיין געזאַנג
ווען די ווייסט, ווו די גייסט און פאַרוואָס.

איצט איז פאַר אונז פאַרווערט טראָטואַרן,
כאָטש אַנדערע גייען דאָרט פריי,
און מיר, טוט אַ קוק אויפן שטיינערנעם ברוק,
אונטער אייזערנע קלעפּ פון נאַגיי.
צו איינס, צוויי דריי —
צו איינס, צוויי דריי —
דעם ברוק האָט מען אונז נאָר געלאָזט,
האָט דער טראָט אַזאַ קלאַנג,
גאָר אַן אַנדער געזאַנג,
ווען די גייסט און די ווייט נישט פאַרוואָס?

עס האָבן אַלטע און יונגע
דאָס לעבן געבויט און געהאָפט,
ביז ס'האָט אַזאַ שווערד,
אַלץ פאַרוויסט פון דער ערד
און געפירט האָט מען אונז ווי די שאָף,
צו איינס, צוויי דריי —
צו איינס, צוויי דריי —
אַזוי ווי די שאָף זיך געלאָזט,
האָט דיין פרוי און דיין קינד,
און דאָס גאַנצע געזינד
זיך געפרעגט ווו אַהין און פאַרוואָס?

נאָר ברידער, אַן אַנדער־ער ריטם
וועט באַלד צו דיין אויער דערגיין
און די, וואָס פאַר שרעק
געווען ערשט פאַרשטעקט,
שפּאַנען מיט אונז
נישט אַליין.
צו איינס, צוויי דריי —
צו איינס, צוויי דריי —
די געפלעך, דעם טויער פאַרלאָזט!
ס'האָט דער טראָט אַזאַ קלאַנג
גאָר אַן אַנדער געזאַנג
ווען דו גייסט און דו ווייסט נישט פאַרוואָס?

ל. ראָזענטאַל

ייסראָליק

נו, קויפט־זשע פּאַפּיראָסן,
נו, קויפט־זשע סאַכאַרין,
געוואָרן איז היינט טייערע ביליק ווערט.
אַ לעבן פאַר אַ גראָשן,
אַ פּרוטע — אַ פאַרדינסט...
פון געטאָ־הענדלער האָט איר דאָך געהערט?

רעפריין: כ'הייס ייסראָליק,
איך בין דאָס קינד פון געטאָ,
כ'הייס ייסראָליק —
אַ העפקערדיקער יונג.
כאָטש פאַרבליבן גאָלע־נעטאָ,
דערלאַנג איך אַלץ נאָך
אַ סווישטשע און אַ זינג:

אַ מאַנטל אָן אַ קראַגן,
טאַכטוינים אָן אַ זאָק,
קאַלאָשן האָב איך — ס'פעלן נאָר די שיך
און ווער עס וועט נאָר וואַגן
צו לאַכן אוי אַ סאַך,
דעם וועל איך נאָך באַווייזן, ווער בין איך!

רעפריין:...

ניִשט מיינט מיך האָט געבאָרן
די העפּקערדיקע גאַס —
ביי טאַטע - מאַמע אויך געווען אַ קינד.
כ'האָב ביידן אָנגעוואָרן,
ניִשט מיינט עס איז אַ שפּאַס.
כ'בין איצט געבליבן, ווי אין פעלד דער ווינט.

רעפריין:...

כ'הייס ייִסראָליק
נאָר ווען קיינער זעט ניִשט,
ווייש איך שטיל פון אויג
אַראָפּ אַ טרער...
נאָר פון מיין טרויער
בעסער, אַז מען רעדט ניִשט.
צו וואָס דערמאָנען
און מאַכן ס'האַרץ זיך שווער?...

זומפּלאַנד

יידיש — מ. אָלגין

װו עס טוט דאָס אויג אַ בליק,
פּלאַכע זומפּלאַנד אומעטום.
פֿויגל־שטים אונז נישט דערקוויקט,
דעמבעס שטייען נאַקעט, קרום.

רעפֿריין:

מיר זענען זומפּלאַנד־ברידער
און שפּאַנען מיט רידל — אין זומפּ!

אויף און אָפּ מאַרשירן פּאָסטנס,
קיינער קען דאָ נישט אַרויס,
לויפֿן, וועט דאָס לעבן קאָסטן,
הויך די צוים, די וואַך איז גרויס.

רעפֿריין:

דאָך מיר טאָרן זיך נישט קלאָגן,
ווינטער קען נישט אייביק זיין.
ס'קומט אַ טאָג, מיר וועלן זאָגן:
פֿרייהייט, ביסט ווידער מיין!

רעפֿריין:

דאַן גייען זומפּלאַנד־ברידער
נישט מער שוין מיטן רידל — אין זומפּ!

ב. ברוידאָ

צו אַ בעסערן מאָרגן

אין לעבנס - צייטן גראָע, שווערע,
ווען שטורעם הערשט אויף גאָר דער ערד,
העלפט נישט דאָס פאַרגיסן טרערן,
העלפט נישט קלאָגן: אַז „ס'איז באַשערט".
ס'איז אַ ווינט, וואָס רייסט אויס גאַנצע גלידער,
ס'איז אַ ווינט, וואָס נאָיעט אין געביין,
מיר בויגן זיך און וועלן אויפשטיין ווידער.
און מיר וועלן ווייטער גיין!

מיר שפּאַנען צום בעסערן מאָרגן,
מיר גייען צו אַנדערע טעג,
און כאָטש ס'איז די פרייד נאָך פאַרבאָרגן,
דאָך ציט זיך פאָרויס אונזער וועג.
עס שמייכלט פון ווייטן,
אַ וועלט אַ באַנייטע,
צעצויבערט, צעבליט און צעבלומט,
מיר זעען די גלויבער
אין אַט אַ דעם צויבער, } ביס
מיר ווייסן אויף זיכער: עס קומט!

איך ליב די ארבעט...

איך ליב די אַרבעט

איך ליב די אַרבעט אָן אַ שיר } בּיס
איך בּין אַ פֿרײַנט צו איר
שטענדיק פֿרײלעך, שטענדיק מונטער,
אַז כ'אַרבעט איז מײַן גײַסט געזונטער,
שטענדיק מונטער,
אַז כ'אַרבעט איז מײַן גײַסט געזונטער.
וועבן זיך געדאַנקען,
אַרבעט, אַרבעט, אַרבעט,
וועקן זיך פֿאַרלאַנגען
אַרבעט, אַרבעט, אַרבעט.
מישט זיך אויס, מאַשינען־רויש (בּיס)
מיט הארציקע געזאַנגען.

אַרבעט, אַרבעט, אַרבעט, אַרבעט,
אַרבעט בּרענט,
אַ וואָרף דעם קאָפּ
אַ וואָרף די הענט
צעפּאַטלט האָר
די אַרבעט בּרענט
סאָפּעט, בּרויזט און אָטעמט פֿרײַ
קלאַפּט דאָס האַרץ אין קלאַפּערײַ
מיט האַמערס און מאַשינען (בּיס)
איך אַרבעט, איך אַרבעט.

איך ליב די אַרבעט אָן אַ שיר
איך בין אַ פֿריינט צו איר
שטענדיק פֿריילעך, שטענדיק מונטער
אַז ס'אַרבעט איז מיין גייסט געזונטער
מיין גייסט געזונטער, מיין גייסט געזונטער
געזונטער, געזונטער.

מיר שמידן

מיר שמידן, און שמידן ביי טאָג און ביי נאַכט,
די רינגען זיי ווערן אָן אויפֿהער געמאַכט;
אָן אויפֿהער געשמידט און געפֿיילט און געהאַמערט,
אַ רינג אין דעם צווייטן ווערט פֿלייסיק געקלאַמערט,
די גאָלדענע קייט (בים).

מיר פֿלעכטן און פֿלעכטן און ווערן נישט מיד,
דער גייסט און דער האַמער זיי זינגען דאָס ליד.
מיר טאָרן נישט זאַמען, נאָר שמידן און פֿלעכטן
מיר מוזן באַפֿרייען דעם היינט פֿון דעם נעכטן
ס'איז נאָענט שוין דער זיג! (בים)

מאַשינען

מאַשינען הודזשיען, בינען,
ס'ציטערן די ווענט.
כ'שטיי דאָ ביי מאַשינען,
מיט צעגליטע הענט.
ס'ווערן דאָ געשאַפן טויזנטער פאָר שיך
רעדעלעך און פּאַסן לויפן אַזוי גיך.

ס'הודזשעט דער באַגינען.
ס'הודזשעט דער הודאָק.
שטילער זייט מאַשינען,
רוט אַ ביסל אָפּ.

מאַשינען הודזשען, בינען.
ס'ציטערן די ווענט.
כ'שטיי דאָ ביי מאַשינען
מיט צעגליטע הענט.

מיר זענען שמידער

מיר זענען שמידער, עס קלאַפּט דער האַמער,
עס פליען פונקען אָן אַ שיר;
טאָ הויבט זשע העכער, דעם שטאַרקן האַמער,
ווייל אַרבעטס־קינדער זענען מיר.

מיר זענען שמידער פון נייעם לעבן,
מיר שאַפן גליק פאַר יעדן לאַנד.
און נישט אומזיסט איז אונזער שטרעבן,
און נישט אומזיסט קלאַפּט אונזער האַנט.

פון יעדן קלאַפּ שיינט אויף דער הימל
אַ ווילדע, פינסטערע נאַכט פאַרגייט.
עס פאַלט אַראָפּ דער אַלטער שימל,
פון פּיין, פון ליידן און פון נויט.

ווען דו אַקערסט

און דו אַקערסט און דו זייסט,
און דו פיטערסט און דו נייסט;
און דו האַמערסט און דו שפּינסט —
זאָג מיין פאָלק, וואָס דו פאַרדינסט ?

רעפריין :

גלין גלאָן, גלין גלאָן...
קלאַפּט דער האַמער
מיט זיין געזאַנג
גלין גלאָן, גלין גלאָן
צעריים די קייטן
פון שקלאַפן־צוואַנג

וועבסט דיין וועבשטול טאָג און נאַכט,
גראָבסט אויס אייזן פון דער שאַכט
ברענגסט די שעפע אונז אַריין,
פול מיט טווע און מיט וויין.

רעפריין:...

נאָר ווו איז דיין טיש געגרייט —
וועלכעס איז דיין יאָנטעוו קלייד ?
אָ, ווו איז דיין שטאַרקער שווערד ?
וואָסער גליק איז דיר באַשערט ?

רעפריין:...

שאַפסט די אויצרעס אָן אַ שיר
אַלצדינג נאָר נישט פאַר דיר,
און פאַר זיך האָסטו אין נויט
אויסגעשמידט אַ שווערע קייט

רעפריין:...

מאַן פון אַרבעט אויפגעוואַכט,
און געדענק דיין גרויסע מאַכט !
ווען דיין שטאַרקע האַנט נאָר וויל,
שטייען אַלע רעדער שטיל.

רעפריין:...

א. רייזען

העמערל

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ,
שלאָג שטאַרקער אַ טשוועק נאָך אַ טשוועק;
קיין ברויט איז אין שטוב שוין נישטאָ,
נאָר צאָרעס און לייד אָן אַ ברעג. } בים

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ,
דער זייגער, ער שלאָגט שוין באַלד צוועלף.
די אויגן, זיי מאַכן זיך צו,
גיב קויעך, אָ, גאָטעניו, העלף! } בים

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ,
שלאָג שטאַרקער די טשוועקעס, שלאָג גיך!
ביז מאָרגן מוז פאַרטיק שוין זיין
דער געוויערטעס טעכטערלס שיך. } בים

אָ, העמערל, העמערל, קלאַפּ,
נישט גליטש פון מיין האַנט זיך אַרויס!
מיין איינציקער שפייזער ביסטו,
פון הונגער אָן דיר גיי איך אויס... } בים

א. רייזען

די וואַנט

די אויגן — פול צאָרן, פאַרגאָסן מיט בלוט,
די הערצער — זיי שלאָגן מיט קראַפט און מיט מוט,
מיר שטייען ביי אַ הויכער, געמויערטער וואַנט,
מיט העק און מיט האַמערס, מיט אייזנס אין האַנט:
מיר ברעכן, מיר ברעכן די אייזערנע וואַנט!

די וואַנט איז געמויערט גאָר שטאַרק און גאָר דיק;
פאַרצוימט אונז די וועגן צום לעבן, צום גליק:
פאַרשטעלט אונז די ליכטיקע זון און זי מאַכט
פון ליכטיקן טאָג אונז אַ פינסטערע נאַכט,
מיר ברעכן, מיר ברעכן די אייזערנע וואַנט

און פאַלט פון דער שטיינערנער וואַנט ווען אַראָפּ,
אַ שטיין צי אַ ציגל, טרעפט וועמען אין קאָפּ, —
די איבעריקע בלייבן דאָך שטיין גאָר אָן שרעק,
און אַרבעטן ווייטער, מען לויפט נישט אַוועק —
מיר ברעכן, מיר ברעכן די אייזערנע וואַנט!

די אַרבעט דאַרף דויערן, די אַרבעט איז שווער —
פאַרזאַמלט זיך ברידער, קומט אַלע אַהער!
זאָל יעדערער צולייגן פעסטער זיין האַנט,
מיר וועלן די הויכע, די פינצטערע וואַנט
צעברעכן, צעברעכן די אייזערנע וואַנט!

ווער בראָנעוועט ...?

ווער בראָנעוועט און פיטערט ?
ווער אַקערט און ווער זייט ?
ווער גראָבט און שאַפט די קוילן ?
ווער האַמערט, שפינט און נייט ?

ווער שאַפט דעם רייכן אַלדאָס גוטס
און האָט קיין ברויט צו זאַט ?
— דאָס אַלעס איז דער אַרבעטסמאַן,
דער פּראָלעטאַריאַט !

ווער האָט זיך אויפגעהויבן,
וויל מער נישט זיין קיין קנעכט ?
ווער קעמפט שטאָלץ און מוטיק
פאַר פרייהייט און פאַר רעכט ?

אויף וועמענס פּלייצעס ליגט די ערד,
ווער שאַפט מיט מוט און קראַפט ?
— דאָס אַלעס איז דער אַרבעטסמאַן,
דער פּראָלעטאַריאַט !

ש. פרוג

דאָס ליד פון דער אַרבעט

אַ לויב און געזאַנג דער מי און דער אַרבעט !
זינגט, גריסט זיי פון האַרצן מיט ליבשאַפט און היים !
געזונט זאָלן זיין די הענט מיט מאָזאָליעס,
דער שטערן, פון וועלכן עס גיסט זיך דער שוויים !
געבענטשט זאָלן זיין דער וואַרשטאַט, דאָס שפּינדל,
דער האַמער, די סאָכע, דער סערפּ און די זעג !
די וועלט איז פאר איינעם אַ בליענדער גאָרטן,
פאַר טויזנט — אַ שווערער, אַ זומפּיקער וועג.
דער סערפּ איז פון שטאָל, דער האַמער — פון אייזן,
קיין צירונג קיין גרויסע זענען זיי ניט;
אין זיי אָבער ליגט אונזער קראַפט, אונזער לעבן,
אָן זיי איז אוממעגלעך איין־איינציקער טריט.
טאָ לויבט־זשע און זינגט דער מי און דער אַרבעט !
זינגט, גריסט זיי פון האַרצן מיט ליבשאַפט און היים !
געזונט זאָלן זיין די הענט מיט מאָזאָליעס,
דער שטערן פון וועלכן עס גיסט זיך דער שוויים !

אויף זוניקע וועגן...

נאָכעם יוד

מיר קומען אָן

אַ יאָנטעוו מאַכט אויף אַלע מערק,
און פייערן צינדט אָן אויף בערג!
מיר קומען — שטורעמס אָן אַ צאַם,
פון לאַנד צו לאַנד, פון יאַם צו יאַם.
מיר קומען אָן, מיר קומען אָן! (בים)

רעפריין: און פעסט און זיכער אונזער טראָט!
מיר קומען אָן פון דאָרף און שטאָט,
מיט הונגער־פייערן אין בליק,
מיט הערצער אויסגעבענקט נאָך גליק!
מיר קומען אָן, מיר קומען אָן! (בים)

מיר גייען אַלע פעסט און גרייט
ווי ליכטיק פלאַקערט אונזער פרייד;
מיר שלאָגן פייער אויס פון שטיין
און ווער ס'איז יונג — מוז מיט אונז גיין!
מיר קומען אָן, מיר קומען אָן! (בים)
רעפריין...

גיט די הענט זיך

גיט די הענט זיך שוועסטער, ברידער,
פענער הויבט צום הימל אויף.
ס'טראָגן זיך די פרייהייטס־לידער
גלייך צו זונען־ליכט אַרויף.

זאָל זיך אונזער ליד צעקלינגען
דרייסט און פריי אין יעדן לאַנד
אומעטום, ווו קינדער זינגען
אייניקט זיי דער פרייהייטס־באַנד.

פריי זענען, פריי זענען מיר סקיפּיסטן
מיר גייען האַנט ביי האַנט;
מיר ווילן רויטע פענער טראָגן
איבער וויטן לאַנד

מיר גייען, מיר גייען פעסט צוזאַמען
קיינער גייט צוריק
אַזוי וועלן מיר אויסבויען
אונזער קינדער־רעפּובליק.

מיר זענען יונג

מיר זענען יונג, די וועלט איז אָפן,
אָ, די שיינע, ווייטע וועלט!
יוגנט־בענקשאַפטן, יוגנט־טרוימען
לאָקן אונז אין וואַלד און פעלד.
ברודער, הייב דעם קאָפּ אויף מונטער,
שטערן פינקלען מאָלע־ביין.
הייב די בליקן, שטרעב אין ווייטן
מיר זענען יונג און דאָס איז שיין.

פילסטו ווי פון הינטער וועלדער,
רופט און רייצט אַ ווייטער קאַנט
ס'ציען לאַנקעס זיך און פעלדער
מיט בלומען ניי און אומבאַקאַנט
ברודער, פּאַק דעם רוקזאַק שנעלער
און מערבאַקים לאָמיר גיין.
רעגן, ווינט, ווער ווערט ניספּאָעל —
מיר זענען יונג און דאָס איז שיין.

מיט מאַזל־גליק די זון וועט צינדן,
פלאַמען ליכט אין אונזער וועג.
ס'וועט דער לעצטער שטראַל פאַרשווינדן,
שטערן לייכטן אונז אין וועג.
לאָמיר וואַנדערן אין ווייטן,
עס איז פריילעך — מונטער זיין,
וועגן אין דער וועלט באַגלייטן
מיר זענען יונג און דאָס איז שיין.

אונזער ליד

צווישן פעלדער אויפסניי
ווידער לעבן מיר פריי,
אונזער צוקונפט שוין ווידער עס בליט.
איבער יעדן געצעלט
זאָגן אָן מיר דער וועלט,
אַז שוין ווידער עס קלינגט אונזער ליד.
ווידער זענען מיר דאָ
אין אַ גליקלעכער שעה,
אונזער קאַמף מאַכט אונז קיינמאָל נישט מיד.
ס'מעג דער סוינע זיין בייז,
די געפאַר מעג זיין גרויס —
דאָך עס קלינגט, יעדער זינגט אונזער ליד.
ווי דאָס וואַסער אין טייך,
מיט די פייגל צוגלייך —
אַזוי פריי איז אויך אונזער געמיט.
אויפן לאַגער אין וואַלד
וועט צעקלינגען זיך באַלד —
אונזער פריילעכעס, מונטערעס ליד.
אויפן לאַגער־אַפּעל
שווערן מיר פאַר דער וועלט,
אַז דער צוקונפט זיין וועלן מיר טריי
אין דער בלוטיקער שלאַכט,
אין דעם קאַמף מיט דער נאַכט
קלינגען וועט אונזער ליד אויפדאָסניי.

די וואַנדער־צייט

די וואַנדער־צייט איז אָנגעקומען
טראָמפּייט — ער רופט מיט קראַפט.
דעם שטעקן אין דער האַנט גענומען
אַ פעסטן כאַווערשאַפט! — — —

מיר וואַנדערן מיט געזאַנגען
ס'הילכט אין פעלדער מונטער אונזער שטים,
עס טראָגן זיך די קלאַנגען,
פון אונזער פרייהייטס־הימן.

איז איצט דער הימל בלוי און ליכטיק
און באַלד גיסט ווי פון אַ פאַס.
צי איז עס טאַקע אַזוי וויכטיק
ווען אַלץ אויף דיר איז נאַס.

אין אָוונט ביי אַ פייער,
ווערן טרוקן בלוזע, הויזן, קלייד
מען נעכטיקט אין אַ שייער —
דאָס איז די גרעסטע פרייד.

בונדישע יוגנט

פאָרווס נאָר מוטיק שפּאַנט,
די רויטע פאָן אין האַנט;
אין רייען שטעלט זיך אויס
און שפּאַנט פאָרויס...

אַ סאָף צום שקלאַפן צייט,
די גאַנצע וועלט באַפרייט...
די יונגע גוואַרדיע —
דער „יוגנט בונד".

זאָלן די פאַשיסטן קריצן מיט די ציין.
זאָלן זיי צווינגען אונז אין קייטן גיין.
ס'וועט דער שווערער קאַמף נישט זיין אומזיסט,
בונדישע יוגנט — זייט באַגריסט!

מיר גייען

צעשטעלט זיך נאָר קינדער, מיט וואַנדער־געמיט
אַזוי ווי די העלדן אין רייען.
און הילכיק זאָל קלינגען דאָס יידישע ליד
מיר גייען, מיר גייען, מיר גייען.

אַרויס פון דעם שטאָטישן טומל און דראַנג
אויף זוניקע וועגן, שאָסייען.
פאַרשפּרייטן דאָס יידישע וואָרט דורך געזאַנג
מיר גייען, מיר גייען, מיר גייען.

זאָל העלפן אונז זינגען דאָס ווינטל אין פעלד,
אין ריימען די קלאַנגען צעווייען.
פאַרשפּרייטן דעם ניגון אין גאָר, גאָר דער וועלט,
מיר גייען, מיר גייען, מיר גייען.

און זאָלן זיך וועלדער אויף באַרג און אין טאָל,
מיט אונזערע לידער דערפרייען.
דער עכאָ זאָל מיטזינגען הויך אויפן קאָל,
מיר גייען, מיר גייען, מיר גייען.

צעשטעלט זיך נאָר קינדער, מיט וואַנדער געמיט
אַזוי ווי די העלדן אין רייען.
און הילכיק זאָל קלינגען דאָס יידישע ליד
מיר גייען, מיר גייען, מיר גייען.

מיר, סקיפּיסטן...

מיר סקיפּיסטן זענען יונג (3 מאָל)
טוט אַ נייע ליד אַ זונג.

סיי אין שטורעם, סיי אין רעגן (3 מאָל)
בלאָנדזשען מיר אויף די וועגן.

מיט געווער און מיט קליי־זייען (3 מאָל)
וועלן מיר די וועלט באַפרייען.

ס'מוז די וועלט זיין אַ באַפרייטע (3 מאָל)
פון סקיפּיסטן — אַ באַנייטע.

די פּאָן און האַנט

די פּאָן אין האַנט
פּאַרויס באַנאַנד
אין סקיפּ אַריין, אַריין, אַריין.
אַרויס פון שטאָט
מיט פעסטן טראָט
אין סקיפּ אַריין מיר גייען (בים)
די פרילינגס־צייט
האָט זיך אויסגעשפּרייט
איבער דער גאַנצער וועלט.
עס בליט אין טאָל
סקיפּיסטן אָן אַ צאָל
מאַרש אַריין אין סקיפּ (בים)
דער פויגל זינגט
אין לופט עס קלינגט
אַ בלעטער־רויש
אַ פרילינגס־שטים.
און אַלץ אַרום
און אַלץ אַרום
זאָל לוסטיק זיין
ווי מיר, ווי מיר.

יוואַלאַ

עס גייען אויף זוניקע וועגן,
סקיפּיסטן מיט פריילעכע טריט.
מאַרשירן אין ריי צווישן שטעגן
און זינגען זיך מונטער אַ ליד —

רעפריין : מיט יוואַ-לאַ-לאַ-לאַ, יוואַ-לאַ-לאַ-לאַ
יוואַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ
לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ
) בים

פריילעך און לוסטיק מיר זענען,
ווייל צום לאַגער עס איז שוין נישט ווייט;
פיל מאָל שוין געווען צו באַקענען
דאָס לאַנד אין דער לענג, אין דער ברייט.

רעפריין...

און איצטער מיר קומען שוין ווידער,
אויפן לאַגער צו לעבן זיך שיין,
און זינגען סקיפּיסטישע לידער,
מיט דעם אָטאָ שיינעם רעפריין.

רעפריין...

אַ מעכטיקער רוף

עס הערט זיך אַ מעכטיקער רוף אומעטום
פון אַרבעטער־קעמפער אין שלאַכטיקן פעלד;
אַ רוף פון אַרמייען, אַ צאָרנדיק געברום
צעהילכט און צעקלינגט זיך אַרום און אַרום.
מיר מוזן פאַרניכטן דעם פיינט אומעטום
מיר מוזן באַפרייען, באַנייען די וועלט!
} בים
ס'לעבן איז ביטער, דער היינט אַזוי שווער,
דער נעכטן געבראַכט האָט אונז הונגער און פיין;
די קעמפער, די בראַווע אין טפיסעס פאַרשפאַרט,
די הענט האָרעפאַשנע באַרויבט און גענאַרט.
נאָר ס'ביילט זיך די פויסט און מיט צאָרן זי וואַרט
צו הויבן די פאָן, וואָס וועט פלאַטערן הויך!
} בים
אַרויס, פּראָלעטאַריער פון שאָפּ און פאַבריק,
פאָרויס קעגן סוינע, קיין טראָט נישט צוריק!
פאָרויס קעגן סוינע, קיין טראָט נישט צוריק,
עס ווערן די מאַסן באַפרייט!
מיר שפּאַנען פון דאַנעו, פון נאָענט, פון ווייט,
די קעמפער, די בראַווע, צום זיג!
עס ווערן די אַרבעטער־מאַסן באַפרייט,
מיר שפּאַנען צוזאַמען צום זיג!
צום זיג פאָרויס,
צום זיג פאָרויס!
פאָרויס, פאָרויס!

אונז אייניקט די ליבע

שוין שיינט אויף פאַר אונז דער פרימאָרגן רויט,
זאָגט אָן אונז פרייהייט און גליק.
מעג זיין אונזער לעבן פון סוינע באַדראָט,
דאָך פרייהייט ברענגט אונז דאָס ליכט.

רעפריין:

אונז אייניקט די ליבע, אונז אייניקט די נויט
צו קעמפן פאַר פרייהייט און ברויט! } ביס

מיר רייסן די קייטן פון לויז־שקלאַפעריי,
מיר ברעכן דעם ווילן פון מאַכט.
צום קאַמף קומט־זשע ברידער אַריין אין דער ריי,
צום קאַמף וואָס שנעלער, דערוואַכט!

רעפריין:...

פראָלעטאַריער לוסטיקע

מיר פּראָלעטאַריער לוסטיקע
אין אומעטיקע צייטן
דאַן הויבן מיר די שטימען אויף
און זינגען אין דערווייטן.

רעפריין: דער וועג פאָרויס איז אונזער קאַמף
דער זיג איז אונזער ברודער;
די גאַנצע וועלט איז ווי אַ שיף
און מיר זענען דער רודער.

מיר וועלן איינגעמען די וועלט,
פון פאַלשקייט און פון ליגן,
הערשן וועט גערעכטיקייט
ווען מיר וועלן זיגן.
רעפריין...

און ווען די צייט וועט אָנקומען
צו גיין אויף באַריקאַדן,
דאַן הויבן מיר די שטימען אויף:
פאָרויס קאַמעראַדן!
רעפריין...

י אַ ט ן

דאָרט ביים גרענעץ, דאָרט ביים פעלד
שטייען יאַטן אויסגעשטעלט:
קיינמאָל דורשטיק, קיינמאָל מיד,
שטייען יאַטן און מען היט... } בים

דאָרט ביים גרענעץ יאָגן פערד,
גאַנצע טעג און גאַנצע נעכט;
ווער אַ יאַט איז — מוז זיין גרייט,
אי אויף טרויער אי אויף פרייד.

דאָרט ביים גרענעץ, דאָרט ביים פעלד,
שטייען יאַטן אויסגעשטעלט.
קיינמאָל דורשטיק, קיינמאָל מיד.
שטייען יאַטן און מען היט... } בים

מ. בראָדערזאָן

בלומען

פעלדער גרינע, וועלדער רוישן.
גייען מיר מיט פולע קוישן,
בלומען און א שיר;
גייען מיר ארומגענומען
און באקראנצט מיט יונגע בלומען
אין דעם בונטן ציר.
זינגען, שפרינגען מיר און טאנצן,
און פון פרייד די אויגן גלאנצן
בלומענדיק און ריין!
ווער באקראנצט וויל זיין מיט בלומען
זאָל צו אונז, צו אונז זאָל קומען,
קומען זאָל צו גיין!
מיר אפגעבן אין גאנצן
און אין פעלדער ווייטער טאנצן,
לאָזן ווייט זיך גיין!
לאָזן גיין זיך גיך, געשווינדער,
ווייל מיר זענען אלע קינדער —
בלימעלעך אליין!

מאַכנעם גייען

שטעלט זיך קינדער אין די רייען,
די פּלאַקאַטן טראָגט פאָרויס!
מאַכנעם גייען, גייען, גייען (בים)
אין דעם קאַמף צום זיג פאָרויס! } בים

ווער עס שרעקט זיך און האָט מוירע
וויל מיט אונז אין קאַמף נישט גייען,
יענער איז אַ שקלאַף געבוירן (בים)
און זאָל בלייבן אין דער היים. } בים

פעסטער, שטאַרקער שליסט די רייען
קאָפּ אַרויף און ברוסט פאָרויס
מאַכנעם גייען, גייען, גייען (בים)
אין דעם קאַמף צום זיג פאָרויס! } בים

אונזער וועג צום זיג איז זיכער,
ווען פאַרייניקטע מיר גייען.
יענער איז אַ שקלאַף געבוירן (בים)
וואָס וויל בלייבן אין דער היים! } בים

מער קיין קריג!

ניין, ניין, מיר ווילן קיין וואָפן טראָגן
ניין, ניין, מיר ווילן ניט מער קיין קריג.
הע׳, זאָלן די גרויסע הערן זיך אַליין גיין שלאָגן
מיר מאַכן דאָס קיינמאָל מער ניט מיט
ניין, ניין! ניין!

רויטע פֿאַלקן

אין בלויען הימל,
פֿון יעדן דערקענט —
דאָס זענען רויטע פֿאַלקן!
הערט אונזער רוף,
הערט אונזער געזאַנג —
מיר, קינדער פֿון פּראָלעטאַריאַט!

רעפֿריין: רויטע פֿאַלקן פֿאָרויס, (בּיס)
לאָזט די פֿענער וויען;
די פֿרייהייט איז אונזער ציל!

די בלויע בלוזע,
די בינדע רויט,
ווייל רויט זענען די פֿאָנען,
געטראָגן שטאָלץ
אין פֿעסטע הענט
פֿון אַרבעטער־מיליאָנען! רעפֿריין...

איבער באַרג,
אַ רויטע פֿאָן,
אין וואַלד — אַ ווייס געצעלט;
דאָרט האַלט מען מוט
צו קעמפֿן גוט
און פֿרייהייט ברענגען דער וועלט! רעפֿריין...

ספּאָרט־מאַרש

ליבע זון, וואַרף העלע שטראַלן,
דיינע גאָלדענע רינגען שיק אַראָפּ.
הײַ, פֿאַווײַרים, נאָר ניט פֿאַלן,
ברוסט פֿאָרויס, שטאָלץ און הויך
האַלט אײַער קאָפּ.

רעפֿריין :

ס'וועט דער קערפּער און דער גייסט
בלייבן שטענדיק יונג
אַ טאַנץ, אַ לויף, אַ שפּרונג,
אַ לוסטיק ליד אַ זונג.
שרעק זיך ניט פֿאַר פֿראָסט און ווינט,
בלייב שטענדיק געזונט און פֿאַרפֿעסטיקט
ווי שטאָל.

מיר מאַכן ספּאָרט !
מיר גייען לויטן טאַקט : איינס, צוויי, זייט זשע גרייט
דער וועג פֿאַר אונדז איז אָפֿן און ברייט.
פֿרייע אַרבעטער־קינדער זענען מיר
קוקט זיך איין רעכטס און לינקס.
ס'בליט פֿאַר אונדז אַלצדינג גרין.

ליבער ווינט, גלעט אונזער קערפּער,
די פרישסט אָפּ אונזער קאָפּ און אונזער ברוסט.
יעדער קען דאָך ווערן יינגער
ווער מיטן ווינטל אַ שפּיל טאָן זיך האָט לוסט.

רעפריין : . . .

טאָ מאַכט־זשע ספּאָרט, ס'איז אונזער לאָזונג
קום מיט אונז ! שליס זיך אָן אין אונזער ריי.
בלייבסטו יונג און שטענדיק מונטער
און אין מאַרש זינג אונזער ליד : איינס און צוויי.

רעפריין : . . .

אין אָוונט — בײַ אַ פֿײַער...

אָ, קום שוין שטילער אָוונט...

אָ קום שוין שטילער אָוונט
און וויג די פעלדער איין.
מיר זינגען דיר אַ לויב-ליד
אָ, שטילער אָוונט-שיין. } בּיס

ווי שטיל עס איז געוואָרן,
די לופט זי ווערט שוין קאַלט,
זיין ליד האָט שוין פאַרענדיקט,
דער סאָלאָוויי אין וואַלד... } בּיס

עס ווערט שוין פינסטער די לאַנקע
עס קומט די נאַכט צו גיין...
די ווייסינקע בעריאָזע
בלייבּט שטיין אין וואַלד אַליין } בּיס

אַרום דעם פייער

אַרום דעם פייער מיר זינגען לידער
די נאַכט איז טייער,
מיר ווערן נישט מידער.
און זאָל דאָס פייער פאַרלאָשן ווערן,
שיינט אונז דער הימל,
מיט זיינע שטערן...
באַקרוינט דעם קאָפּ
מיט בלומען-קראַנצן,
אַרום דעם פייער
מיר פריילעך טאַנצן
ווייל טאַנצן, זינגען
איז אונזער לעבן
דערנאָך אין שלאָף
כאַלוימעס וועבן...

פֿאַרגעם דעם צאַר

פֿאַרגעם דעם צאַר — דער צאַר פֿאַרגייט
מיר דאַרפֿן לעבן נאָר פֿאַר פֿרייד,
מאָ פֿרייט זיך אַלע גלייך —
דאָס לעבן איז מער אייך!

ניט קוקט, וואָס ס'איז דער הימל שוואַרץ
די זון שײַנט אויף, דערפֿרייט דאָס האַרץ;
און ברענגט אונז ווידער מוט
ווידער דערפֿרישט דאָס יונגע בלוט.

רעפֿריין: קוק זיך אום — מאַרא פֿראַכט,
אַלץ אַרום שטייט שטיל פֿאַרטראַכט;
זינגט דאָס האַרץ נאָר אַליין:
אַך ווי שיין איז דאָס לעבן, ווי שיין.
זע ווי ס'בליט, זע ווי ס'בליט,
זאָל זשע קלינגען אונזער ליד;
איבער בערג, איבער טאָל,
לעבן מיר נאָך איין מאָל, נאָך איין מאָל!

אַלע טרוימען און פֿאַרלאַנגען
פֿון דער ווייטסטער יונגט צייט
אַך, זיי זענען שוין פֿאַרגאַנגען —
אַך, זיי זענען איצט שוין ווייט.
ס'האָט אַ נײַע פֿרייד געגעבן
אונז דאָס לעבן איצט צוריק
ס'איז די פֿרייד פֿון אונזער לעבן,
ס'איז די פֿרייד פֿון אונזער גליק. רעפֿריין...

פרילינגס-קלאַנגען

עס האָבן פרילינגס-קלאַנגען
פון ווייטן זיך דערהערט,
מיט בלומיקע געזאַנגען
פון אויפגעוואַכטער ערד.
רעפריין: אַך, דו וואַך אויף
מיין האַרץ פון שלאָף
אַ סאָף צום טרויער,
שוין אַ סאָף.
וואַך אויף, מיין האַרץ (ביס)
אַך, דו וואַך אויף מיין האַרץ פון שלאָף,
אַ סאָף צום טרויער, שוין אַ סאָף.
עס זינגט די ערד אַ רויע
אַ ווינטל שירע זאָגט.
עס קוקן הימלען בלויע
ווי אָקאָרשט אויסגעצוואָגט... רעפריין:
אָ בלומען, בונטער טעפּיך
האָט פאַרביק זיך צעשפּרייט,
פון דיר, אָ פרילינג, שעפּ איך
מיין העלע יוגנט-פרייד. רעפריין.

די וועלט וועט ווערן ייִנגער

אָ, די וועלט וועט ווערן ייִנגער
און דאָס לעבן לייכטער, גרינגער —
יעדער קלאָגער ווערט אַ זינגער,
ווערן אַלע ברידער באַלד.

אָ, די וועלט וועט ווערן שענער,
ליבע גרעסער, שׂינע קלענער,
צווישן פֿרויען, צווישן מענער,
צווישן לאַנד און לאַנד.

אָ די וועלט וועט ווערן פֿרייער,
שענער, בעסער און געטרייער,
און דער עמעס ליב און טייער
אויף דער גאַנצער וועלט.

אָ, די וועלט וועט ווערן קליגער
און פֿאַריאָגן דעם באַטריבער
אים דעם פֿוקס און אויך דעם טיגער
פֿון דעם פֿרייען פֿעלד.

מוטיק ברידער, מוטיק שוועסטער
אָ, דער קאַמף דער לעצטער, גרעסטער
רופֿט אייך פֿון די פֿוסטע נעסטער,
רופֿט אייך אַלע צונויף.

האַלט אייך, מוטיק אין די רייען,
אין די רייען צו באַפֿרייען,
צו באַפֿרייען און באַנייען
אונזער אַלטע וועלט.

אין די בערג

זאָל ווער ס׳וויל רימען שטעט און שלעסער
ליב איך דאָך די בערג פיל בעסער —
מיינע בערג (3 מאָל)
— נישט די שטאָט!
כאָטש ווינטן שטורמען, היצן ברענען,
פריש און מונטער, בערג־לייט זענען.
אין די בערג (3 מאָל)
נישט אין שטאָט.

רעפריין:

איך וויל אַוועק פון דאַנען,
העי, העי, העי, העי
אין לאַנד, ווו אייביק זומער איז,
פון בוימוואָל און באַנאַנען.
העי, העי, העי, העי
פון בערג־טיטאַנען.
ס׳איז מיר שוין לאַנג די שטאָט דערעסן,
כ׳וויל אין איר פאַרגעסן דאָרט אין מיינע בערג;
מיינע בערג, מיינע בערג,
נישט די שטאָט.
כ׳האָב פיינט די שטאָט מיט איר געווימל
כ׳בענק נאָך יענעם בלויען הימל,

איך די בערג, אין די בערג,
נישט די שטאָט.

רעפריין:

איך וויל אַוועק פונדאַנען,
העי, העי, העי, העי,
אין לאַנד ווו אייביק זומער איז
ווו ס'איז מיין וויג געשטאַנען.
העי, העי, העי, העי
מיין וויג געשטאַנען...

די טשערעדע

ווער זינגט עס דאָרט אויף יענעם ברעג,
ווער זינגט אַזוי געהיים?...
דאָס טרייבן יונגע פּויערטעס,
די טשערעדעס אַהיים.
די טשערעדע צום וואַסער גייט
און טרינקט זיך לאַנגזאַם אָן
פון ווייטן, ווייטן קלויסטער־גלאָק
דערהערט זיך אַ גלין־גלאָן.
אַ שיפעלע באַווייזט זיך ווייט
צוויי פישער זיצן דאָרט;
זיי קוקן שטאַר אין טייך אַריין
און רעדן נישט קיין וואָרט.
דער ערשטער וואַרפט די נעץ אַרויס,
דער צווייטער רודערט שטיל. —
די פייער־זון באַהאַלט זיך שוין.
אַ סאָף צום פאַרבן־שפּיל.
דער טייך איז נאָר־וואָס רויט געווען, —
איצט איז ער טונקל־בלאָ —
נישטאָ שוין מער קיין פּויערטעס,
קיין טשערעדע נישטאָ.
דאָך שוועבט, עס שוועבט נאָך אומעטיק
אַ קלאַנג פון יענעם ברעג;
ווי עמעץ וואָלט באַדויערן
דעם טאָג וואָס איז אַוועק.

דאָוויד אײנהאָרן

אַ װיג־ליד

אַליע, ליולע, אַליע, ליולע —
שלאָף, מײן טײערער, אין רו;
װײל איז דעם, װאָס האָט אַ מאַמען
און אַ װיגעלע דערצו.
אַליע, לולע, לו.
בים

אַלצדינג קען מען דאָך געפינען,
אַלצדינג קריגט מען נאָך פאַר געלט;
נאָר אַ מאַמע, זי איז אײנע —
מער ניט אײנע אויף דער װעלט.
אַליע, לולע, לו.
בים

שלאָף, מײן טײערער, מײן ליבער,
מאַך די אויגן צו און רו;
גוט איז דעם, װאָס האָט אַ מאַמען,
און אַ װיגעלע דערצו.
אַליע, לולע, לו.
בים

מ. קאָרמאַן

אין אַן אָרעם שטיבעלע

אין אַן אָרעם שטיבעלע,
אָוונט־צייט בײַם קוימען (בים)
שפּינט אַ ליבע מוטער דאָרט } בים
פאַר דעם קינד אירם טרוימען.
זינגט זי אים אַ לידעלע,
פּאַטשט עס מיט די הענטלעך, (בים)
זינגט דאָס גאַנצע שטיבעלע, } בים
זינגען מיט די ווענטלעך
פּאַטשע, פּאַטשע קיכעלעך
אויצערל מײַן שיינער,
פּאַפּע ט'קויפן שיכעלעך,
זונעלע מײַן קליינער.
פּאַפּע ט'קויפן שיכעלעך,
מאַמע ט'שטריקן זעקלעך;
פּאַפּע ט'קויפן פערדעלעך,
מאַמע ט'אָנטאָן גלעקלעך.

אָט אַזוי אין שטיבעלע,
הערשט אי גליק אי פריידן, (בים)
זייט ביי זייט מיט אָרעמקייט, } בים
וווינט דאָרט אַ גאַן־איידן.

העכער איז די ליבע דאָרט,
העכער איבער אַלעס; (בים)
שטאַרקער איז די ליבע דאָרט,
שטאַרקער ווי דער דאַלעס.

אַ גוטע נאַכט

שיינע שטערן אויפן הימל,
די לעוואָנע לייכט — אַ פּראַכט;
הימל, שטערן און לעוואָנע
ווינטשן אונז אַ גוטע נאַכט.

אַ גוטע נאַכט, קינדערלעך, אַ גוטע נאַכט, גוטע נאַכט.

הימל, שטערן און לעוואָנע,
וואָס האָט איר פאַר אונז געבראַכט?
שטיל רו און זיסן כאָלעם
און אַ ליבע, גוטע נאַכט.

אַ גוטע נאַכט, קינדערלעך, אַ גוטע נאַכט, גוטע נאַכט.

װינטענדיק...

זינגענדיק

זינגענדיק —
טרייסט זיך די וועלט די פֿאַרוווּנדעטע,
און דורך געזאַנג
עפֿענען זיך די הענט געבונדענע.
זינגען מיר, זינגען מיר, זינגען מיר
און אַלע וועלטן פֿאַרקלינגען מיר. } בים

זינגענדיק —
וועקט זיך די וועלט די פֿאַרמאַטערטע,
און דורך געזאַנג,
מיט פֿענער רויטע און צעפֿלאַטערטע
זינגען מיר, זינגען מיר, זינגען מיר
און אַלע וועלטן פֿאַרקלינגען מיר. } בים

זינגענדיק —
וואַכט אויף די וועלט די פֿאַרבלוטיקטע,
און דורך געזאַנג,
פֿרייען זיך הערצער געמוטיקטע.
זינגען מיר, זינגען מיר, זינגען מיר
און אַלע וועלטן פֿאַרקלינגען מיר. } בים

אַ גרוס דער וועלט

לאָמיר ברידער האַרציק זינגען,
אונז געהערט די גאַנצע וועלט,
זאָל דאָס ליד מיט קויעך קלינגען
ברידער, אונזער מאָרגן העלט.

אָ! די ליבע בינדט שוין ווידער,
וואָס די סינע האָט צעטיילט;
אַלע מענטשן ווערן ברידער,
און די וועלט — זי ווערט באַפרייט.

כ׳דריק צום האַרצן
אייך מיליאָנען,
כ׳שיק אַ גרוס
דער גאַנצער וועלט! } בים

ש. אַנ־סקי

אַ שיינער טאָג

אַ שיינער טאָג, אַ פֿרילינגס טאָג
וואַכט אויף אין מיין זיכּאָרן.
אַ שיינער טאָג — אַ גאָלדענער,
פֿון מיינע קינדער יאָרן. } בים

איך שטיף אין אונזער גערטעלע,
די ווינשל־ביימער בליען;
עס פֿלאַמען מיינע בעקעלעך,
די אייגעלעך זיי גליען... } בים

עס זאָגט מיר אָן די מאַמעשי,
איך זאָל זיך נישט פֿאַרגעסן
און ווען די זון וועט אונטערגיין,
דאַן זאָל איך קומען עסן. } בים

דער טאַטע הערט זיך איין און קוועלט
און גיט דערביי אַ שמייכל
און זאָגט מיר אָן: „געדענק, מיין קינד,
פֿאַרקריך נישט וויט צום טייכל"! } בים

טומבאַלאַלייקע

שטייט אַ בחור, טראַכט און טראַכט,
טראַכט און טראַכט אַ גאַנצע נאַכט.
צו וועמען צו נעמען און נישט פאַרשעמען,
צו וועמען צו נעמען און נישט פאַרשעמען.

רעפריין:

טומבאַלאַ, טומבאַלאַ, טומבאַלאַלייקע (בים)
טומבאַלאַלייקע (4 בים)

מיידל, מיידל, כ'וויל בא דיר פרעגן,
וואָס קען וואַקסן, וואַקסן אָן רעגן?
וואָס קען ברענען און נישט אויפהערן?
וואָס קען בענקען, וויינען אָן טרערן?

רעפריין:...

נאַרישער בחור, וואָס דאַרפסטו פרעגן?
אַ שטיין קען וואַקסן, וואַקסן אָן רעגן.
ליבע קען ברענען און נישט אויפהערן,
אַ האַרץ קען בענקען, וויינען אָן טרערן.

רעפריין:...

וואָס פֿאַרא מילנער איז אָן אַ מיל ?
וואָס פֿאַרא לעפֿל איז אָן אַ שטיל ?
וואָס פֿאַרא מיילעך איז אָן אַ לאַנד ?
וואָס פֿאַרא וואַסער איז אָן אַ זאַמד ?
רעפֿריין :...

אָן אָפּגעברענטער מילנער איז אָן אַ מיל,
אַ צעבראָכענער לעפֿל איז אָן אַ שטיל.
דער מיילעך פֿון קאָרטן איז אָן אַ לאַנד,
דאָס וואַסער פֿון אויג איז אָן אַ זאַמד.
רעפֿריין :...

וואָס איז העכער פֿאַר אַ הויז ?
וואָס איז פֿלינקער פֿאַר אַ מויז ?
וואָס איז טיפֿער פֿון אַ קוואַל ?
וואָס איז ביטער, ביטערער ווי גאַל ?
רעפֿריין :...

אַ קוימען איז העכער פֿון אַ הויז,
אַ קאַץ איז פֿלינקער פֿון אַ מויז,
דער טייכל איז טיפֿער פֿון אַ קוואַל,
דער טויט איז ביטער, ביטערער ווי גאַל.
רעפֿריין :...

די געדאַנקען זענען פריי

די געדאַנקען זענען פריי,
ווער קען זיי איינצוימען?
זיי פליען גיך פאַרביי
ווי שאָטנס אין רוימען.
קיין מענטש קען זיי וויסן,
קיין שלאָס קען זיי שליסן; —
עס איז דאָך נישט ניי —
דער געדאַנק — ער איז פריי!

איך טראַכט וואָס איך וויל
און וואָס קען מיך פרייען,
נאָר אַלץ אין דער שטיל,
די געדאַנקען — זיי גייען.
מיין ווונטש און באַגערן
קען קיינער נישט שטערן;
עס איז דאָך נישט ניי —
דער געדאַנק — ער איז פריי...

איר ווילט מיך אַליין
אין טפיסע פאַרשפאַרן;
איך לאַך פון דער פיין,
פון מענטשן — דעם האַרן,
ווייל מיינע געדאַנקען
קען קיינער נישט צוימען;
עס איז דאָך נישט ניי —
אַז איר געדאַנקען זייט פריי!...

א. רייזען

די נייע צייט

און זאָל ווי ווייט
נאָך זיין די צייט
פון ליבע און פון שאָלעם —
דאָך קומען וועט,
צי פרי, צי שפעט בים
די צייט — עס איז קיין באָלעם

איך הער דאָס ליד
פון ליבע, פריד,
די מעכטיקע געזאַנגען:
און יעדער טאָן
פון ליד זאָגט אָן: בים
די זון איז אויפגעגאַנגען.

עס עקט די נאַכט.
די וועלט דערוואַכט
פול האָפנונג, לוסט און שטרעבן.
די הערסט אין לופט,
אַ שטימע רופט בים
צו מוט, צו קראַפט און לעבן.

י. ל. פּערעץ

האָף און גלויב

האָף, האָף, האָף
ניט ווייט איז שוין דער פרילינג.
עס וועלן שמעטערלינגען שפרינגען.
נייע נעסטן, נייע פויגל
וועלן נייע לידער זינגען.

די נאַכט,
די נאַכט איז שוין פאַרשווונדן,
און די וואָלקנס אויך צערונען.
בלוי וועט זיין דער הימל,
נייע שטערן, נייע זונען.

נייע רויזן, נייע בלומען
וועלן בליען, וואַקסן הויך,
עס וועט שיינען, שמעקן, זינגען
און אין אונזער ווינקל אויך.

דער ווינטער

דער ווינטער איז געקומען
דער שניי שיט און שיט.
מיר זיצן אין צימער
און זינגען אַ ליד. } בים

אַ ליד און אַ שפּיל
אַ טענצל דערביי —
מיר פרייען זיך אַלע
ווי ס'וואָלט געווען מאַי. } בים

ס'מעג שנייען און דרייען
אַן אויפהער אין גאַס —
דער ווינטער וועט זיין אונז
אַ טייערער גאַסט. } בים

י. גליכבערג

דריי ייִנגעלעך

די מאַמע האָט דריי ייִנגעלעך,
דריי ייִנגעלעך געהאַט,
מיט ווייכע, רויטע בעקעלעך;
ווי צאַרטע סאַמעט גלאַט.

האָט איינס געהייסן בערעלע,
דאָס צווייטע — כאַים־שמערעלע,
דאָס דריטע האָט געהייסן...
מען זאָל אים קויפן שיך.

איך האָב אייך אָפּגענאַרט !
איך האָב געוווסט איר וואַרט;
דאָס דריטע קליינע ייִנגעלע,
דאָס דריטע — דאָס בין איך.

די מאַמע האָט דריי ניסעלער,
פון דעם יאַריד געבראַכט;
דריי גוטע, פעטע ניסעלער,
דריי ניסעלעך אַ פּראַכט.

איז איינס געווען פֿאַר בערעלען,
און איינס פֿאַר כאַים־שמערעלען,
און גאָר דאָס בעסטע ניסל —
האָט זי געלאָזט פֿאַר זיך.

איך וווּנדער זיך אַ ביסל,
פֿאַרוואָס נישט מיר אַ ניסל?
ווייל ניסן, ניסן, ניסעלע,
דאָס דריטע — דאָס בין איך...

די מאַמע האָט אַהיים געבראַכט
צוויי ניסעלעך און מיך,
צוויי ניסלעך פֿאַר די ברידערלעך
און מיך — צוויי נייע שיך.

דאָס קעלבל

אויף אַ וואָגן ליגט אַ קעלבל,
ליגט געבונדן מיט אַ שטריק,
הויך אין הימל פליט אַ פויגל,
דרייט זיך, פרייט זיך הין און צוריק.

רעפריין :

לאַכט דער ווינט אין קאָרן,
לאַכט און לאַכט און לאַכט;
לאַכט ער אָפּ אַ טאָג אַ גאַנצן,
מיט אַ האַלבער נאַכט.
דונאַ, דוֹנאַ, דונאַ, דונאַ (בים)

שרייט דאָס קעלבל, לאַכט דער פויער:
— ווער־זשע הייסט דיר זיין אַ קאַלב;
האָסט געקאָנט דאָך זיין אַ פויגל,
האָסט געקאָנט דאָך זיין אַ שוואַלב.
רעפריין.

בידנע קעלבלעך טוט מען בינדן,
און מען שלאָגט זיי און מען שעכט.
ווער ס'האָט פליגל, דער קאָן פליען,
איז ביי קיינעם נישט קיין קנעכט.
רעפריין.

רונדאָ, רונדאָ

רונדאָ, רונדאָ, רונדאָ — רום.
אויף די קאַרווזעלן,
יאַנקל, באַנקל, בול, בול, בול.
הערט נישט אויף צו קוועלן.
אַ פּום אַהער, אַ פּום אַהין,
און דאָס פערד אינמיטן.
יאַנקל, באַנקל, פּייער־פּלאַם,
אויב רייטן איז געריטן.

ראָד אַריין און ראָד אַרויס,
אויש דער קאָפּ פאַרדרייט זיך.
יאַנקל, באַנקל, שמייסט זיין פערד,
שמייסט זיין פערד און פרייט זיך.
ס'קלינגען גלעקלעך,
ס'פּויקט די פּויק.
די שאַרמאַנקע זשומעט.
ס'טאַנצט די וועלט אַ קאַראַהאָד,
דרייט זיך אַלץ אַרומעט.
רונדאָ, רונדאָ...

ס'האָבן פליגן איינגעשפּאַנט
אין וואָגן אַ פּאָר אָקסן,
קינדער, קינדער, קינדערלעך,
מיר זענען אויסגעוואַקסן;
מיר האָבן הענט און פיסעלעך,
מיר ציען אויס די גלידער.
יאַנקל, באַנקל, פּייער־פּלאַם
פּאַל־זשע נישט אַנידער.
רונדאַ, רונדאַ אַ. אַז. וו.

אַ לויף און אַ געפּילדער

אַ לויף און אַ געפּילדער
אַ ראַש, אַ ראַש אַ ווילדער
דער גלאָק האָט שוין געקלונגען
און קינדער טאַנצן, שפּרינגען.
זיי ברומען, זיי זשומען,
פֿאַרהילכן אַזש דעם זאַל.
דער רוישט, דער שטויסט,
דער וואַרפֿט זיך מיטן באַל.

אַ לויף און אַ געפּילדער,
אַ ראַש, אַ ראַש אַ ווילדער
דער גלאָק האָט שוין געקלונגען
און קינדער טאַנצן, שפּרינגען
זיי הוליען, זיך קוליען,
ביי געלעכט, וואָס דען ?
דער ברויזט, דער שטויסט,
און דער ווייזט וואָס ער קען.

אַ לויף און אַ געפּילדער,
אַ ראַש, אַ ראַש, אַ ווילדער
דער גלאָק האָט שוין געקלונגען
און קינדער טאַנצן, שפּרינגען.
שוין פֿריי, אויף ס'ניי
און יאָגן, זיך טראָגן
אַהיים, אַהיים, צוריק.

אין אַ שטעטל

אין אַ שטעטל שטייט אַ שטיבל
מיט אַ גרינעם דאַך (בים)
אוּן אַרום דעם שטיבל וואַקסן } בים
ביימעלעך אַ סאַך.

אוּן דער טאַטע אוּן די מאַמע,
— כאַנעלע מיט מיר (בים)
שוין אַ לאַנגע צייט אינאיינעם } בים
וווינען אַלע פיר — — —

אוּן דער טאַטע אַרבעט, אַרבעט
אַלע יאָרן זיינע (בים)
אוּן ער קויפט אונז אוּן ער מאַכט אונז } בים
זאַכן שיינע פיינע.

קויפט אַ פערדל, וואָס עס הירזשעט,
מיטן נאָמען מוציק (בים)
קויפט אַ הינטל וואָס עס האַווקעט } בים
מיטן נאָמען צוציק...

קויפט אַ גאַנז מיט אַ ווייסן האַלז,
פעדערן ווייס ווי שניי... (בים)
קויפט אַ הון וואָס קוואָקעט, קוואָקעט } בים
ביז זי לייגט אַן איי...

נעמט די מאַמע אָט די אייער,
אוי איז דאָס אַ מויפעס (בים)
זעצט אַרויף אויף זיי די קוואָקע (בים)
האָבן מיר שיינע אויפעס.

לאַגער-ליד

לאָמיר אויסזינגען אַ לידל, לידל, לידל, לידל
ווי אין לאַגער איז געווען, ווען, ווען.
אויף דער זון מיר פלעגן ליגן, ליגן, ליגן, ליגן
ווי די קעצלעך זיך געברענט, ברענט, ברענט. } בים

אַ ראַכמאָנעס אויפן בייכל, בייכל, בייכל, בייכל,
ווייל עס וואַקסט דער אַפּעטיט, טיט, טיט.
אויפן מיטאָגדיקן מייכל, מייכל, מייכל, מייכל
נישט דערוואַרטן קען מען זיך, זיך, זיך. } בים

און קאַרטאָפּעלעך געשמאַקע, מאַקע, מאַקע, מאַקע
איז דאָך טאַקע אַן אַנטיק, טיק, טיק...
האָט אָרקעסטער־גרופּע ווירטשאַפט טאַקע, טאַקע,
גיט מען אונז קיין עסן נישט, נישט, נישט. } בים

לאָמיר אויסזינגען אַ לידל, לידל, לידל, לידל
פון דער קינדער־רעפּובליק, ליק, ליק.
פון קאָרוואָלער לאַגער, לאַגער, לאַגער,
פאָרן גלוסט זיך נישט צוריק, ריק, ריק. } בים

נאָכעם ייִד : ניִשט געשטויגן

הערט אַ מייסע, קינדערלעך,
הערט מיט נאָז און אויגן;
איבער באָבע יאַכנעס דאַך
איז אַ קו געפלויגן !

דאָס איז עמעס, דאָס איז עמעס,
דאָס איז עמעס אַלץ געווען.
דאָס איז עמעס, דאָס איז עמעס,
דאָס האָב איך אַליין געזען.

זומער אָוונט אין דער פרי
איז אַ שניי געגאַנגען,
און אויף אַ געברענטער שטרוי
איז אַ בער געהאַנגען.
דאָס איז עמעס...

אויף אַ בוים געטאַנצט אַ שער,
האָבן גענז און ציגן
און די קאַץ האָט זיך געזעצט
אויסמעלקן די פליגן.
דאָס איז עמעס...

האָט אַ פאַווע איינגעשפאַנט
העכט אַ פאָר אין צעבער
און ביי יאָשקען אויף דער נאָז
הענגט אַ לונג און לעבער.
דאָס איז עמעס א. אַז. וו.

רייזעלע

אוי רייזעלע, האָט זי אַן אייזעלע
מיט לאַנגע אויערלעך און פיסלעך קליין,
אַ קוועטש אַ קנעפּעלע, הויבט זיך דאָס קעפּעלע
שאָקלען און וויגן זיך יאָ, יאָ און ניין
מען גיט אַ צי אַ העקעלע,
הערט זיך אַ געזאַנג,
אויפן האַלז דאָס גלעקעלע
קלינגט עס גלין, גלין, גלאַן.
דאַן פרעגט דאָך רייזעלע: פאַרוואָס זאָג אייזעלע,
האָסטו פיסלעך קורצינקע, אויערן לאַנג ?

איז רייזעלע אַ מיידל,
אַ שטיפּערקע, אַ ברען,
אין פענצטער ווי אַן אייזל,
ווי אַ קליינטשיקן דערזען
ווײַנט רייזעלע און טומלט —
זי וויל אַן אייזעלע, וואָס לאַכט.
האָט טאַטע פון יאַריד אַנומלט
איר אַזאַ געבראַכט.

אוי רייזעלע, האָט זי אַן אייזעלע

א. אַז. וו.

סאָרעלע

פּאָרעלע איז אין וואַלד אַוועק, וועק, וועק,
רייסן בלומען אַ בוקעט, קעט, קעט,
אין וואַלד אַ ווינטעלע בלאָזט קיל, קיל, קיל,
אַרום די ביימער שטייען שטיל, שטיל, שטיל...

ס'הערט זיך ערגעץ פון דער ווייט, ווייט, ווייט
אַ קוקאַווקעלע וואָס שרייט, שרייט, שרייט
— זאָג מיר פייגעלע די מיין, מיין ,מיין
וויפל וועט מיין לעבן זיין, זיין, זיין?

ס'הערט דאָס פייגעלע זיך צו, צו, צו
און צעזינגט זיך איר קו, קו, קו, קו
— צוואַנציק - דרייסיק - הונדערט יאָר, יאָר, יאָר!
— אַ דאַנק דיר פייגעלע ביז גאָר, גאָר, גאָר!

ציפּעלע

עס האָט די קליינע ציפּעלע
פאַרביסן זיך אַ ליפּעלע.
— אָ, ציפּעלע, וואָס וויינסטו,
אַן עפּעלע — דאָס מיינסטו ?
— אָ, ניין, ניין, ניין —
ווער זאָגט עס אַז איך וויין?
עס האָט די קליינע ציפּעלע
פאַרקניפּט איר מויל אַ קניפּעלע.
— אָ, ציפּעלע, וואָס וויינסטו,
צוויי עפּעלעך — דאָס מיינסטו?
— אָ, ניין, ניין, ניין —
ווער זאָגט דאָס, אַז איך וויין?
און ס'טרייסלט זיך איר קעפּעלע
צוזאַמען מיט איר צעפּעלע.
— אָ, ציפּעלע, וואָס וויינסטו,
דריי עפּעלעך — דאָס מיינסטו?
— אָ, ניין, ניין, ניין —
איך וויל אַ קוש — נישט מיין !

אַ יידיש לידל

זינג־זשע מיר אַ לידל נאָר אין יידיש, יידיש,
זאָל עס זיין מיסנאַגדיש אָדער כסידיש
די באָבעלע אַליין זאָל קענען עס פאַרשטיין
און טאַקע אַ יידיש טענצל גיין.

רעפריין :
שפּיל, שפּיל, קלעזמערל שפּיל,
ווי אַ יידיש האַרץ האָט געפּיל.
שפּיל, שפּיל, שפּיל, אַ טענצעלע פאַר מיר,
שפּיל, איך בעט דיך, מיט נעשאָמע און געפּיל.

זינג־זשע מיר אַ לידל פון די פּליטים, פּליטים
פון דעם פאָלק צעזייטן און צעשפּרייטן
און זאָל דער סוינע זען, ווי איך נאָר טאַנצן קען
און טאַקע אַ טענצעלע מיט ברען.
רעפריין.

זינג־זשע מיר אַ לידל פון דעם שאָלעם, שאָלעם
זאָל עס זיין אַ שאָלעם, נישט קיין כאָלעם.
די באָבעלע אַליין זאָל קענען עס פאַרשטיין
און טאַקע אַ שאָלעם טענצל גיין.
רעפריין.

אינהאַלט

זייט

פאָרוואָרט 5

אין געשלאָסענע רייען...

אינטערנאַציאָנאַל 11
די שוווּע — ש. אַנ־סקי 13
די יונגע גוואַרדיע 14
סקיפּ־הימן 16
פּריינטשאַפטס־ליד 17
צום „בונד" — ש. אַנ־סקי 18
מיט דער שוווּע פון „בונד" — דאָוויד איינהאָרן 19
הימן פון ווינער פּראָלעטאַריאַט 20
סאָציאַליסטן־מאַרש 21

מיט געבויגענע קעפּ...

ברידער, מיר האָבן געשלאָגן 25
מיין צוואָע — ד. עדעלשטאַט 26
איז געפאַלן אַ רעגן 27
אויף אַ באַרג 28

זייט

צו אַ בעסערן מאָרגן...

זאָג נישט קיינמאָל — הירש גליק 31
יונגט־היימן — ש. קאַטשערגינסקי 32
יעדן פרי 33
צו איינס, צוויי דריי... — ל. ראָזענטאַל 34
יִסראָליק 36
זומפּלאַנד — יידיש — מ. אָלגין 38
צו אַ בעסערן מאָרגן — כ. ברווידאָ 39

איך ליב די אַרבעט

איך ליב די אַרבעט 43
מיר שמידן 44
מאַשינען 45
מיר זענען שמידער 46
ווען די אַקערסט... 47
העמערל — א. רייזען 49
די וואַנט 50
ווער בראָנעוועט ? 51
דאָס ליד פון דער אַרבעט — ש. פרוג 52

זייט

—

אויף זוניקע וועגן...

מיר קומען אָן — נאָכעם יוד	55
גיט די הענט זיך	56
מיר זענען יונג	57
אונזער ליד	58
די וואַנדער־צייט	59
בונדישע יוגנט	60
מיר גייען	61
מיר, סקיפּיסטן...	62
די פאָן אין האַנט	63
יוּוואַלאַ	64
אַ מעכטיקער רוף	65
אונז אייניקט די ליבע	66
פּראָלעטאַריער לוסטיקע	67
יאַטן	68
בלומען — מ. בראָדערזאָן	69
מאַכנעם גייען	70
מער קיין קריג	71
רויטע פאַלקן	72
ספּאָרט־מאַרש	73

זייט

אין אָוונט — ביי אַ פייער...

אָ, קום שוין שטילער אָוונט...	77
אַרום דעם פייער	78
פאַרגעס דעם צאַר	79
פרילינגס-קלאַנגען	80
די וועלט וועט ווערן ייִנגער	81
אין די בערג	82
די טשערעדע	84
אַ וויגליד — דאָוויד איינהאָרן	85
אין אַן אָרעם שטיבעלע — מ. קאָרמאַן	86
אַ גוטע נאַכט	87

זינגענדיק...

זינגענדיק	91
אַ גרוס דער וועלט	92
אַ שיינער טאָג	93
טומבאַלאַלייקע	94
די געדאַנקען זענען פריי	96
די נייע צייט — א. רייזען	97
האָף און גלויב — י. ל. פערעץ	98
דער ווינטער	99

זייט

דריי ייִנגלעך — י. גוידבערג	100
דאָס קעלבל	102
רונדא, רונדא	103
אַ לויף און אַ געפּילדער	105
אין אַ שטעטל	106
לאַגער־ליד	107
נישט געשטויגן — נאָכעם יוד	108
רייזעלע	109
סאָרעלע	110
ציפּעלע	112
אַ ייִדיש לידל	113

IMPRIMERIE DE LA S. N. I. E.
32, rue de Ménilmontant, Paris-XXe